

gaaede, kunne begrunde nogen Forandring i Opfattelsen. Jeg maa i den Retning være mere enig med det ærede Medlem fra Rjøge (Hørup), der var tilbøjelig til at stærke Børneskoleens Forpligtelse, end med det ærede Medlem for Næstved, der vil gaa den modsatte Vej og gøre Forpligtelsen ringere. Med Hensyn til § 10 i Lovforslaget, som bestemmer, at den Hjælp, der af det offentlige ydes til en trængende, for hvis Vedkommende en anden er pligtig til at yde Førgørelse, betragtes som oppebaarne af denne selv, og medfører for ham de ved Modtagelse af Fattighjælp forbundne Virkninger, for saa vidt han ikke er i Stand til at opfylde Forpligtelsen overfor det offentlige osv., da er der jo endvidere af det ærede Medlem fra Næstved (Leth) stillet Forslag om, at man skulde stryge det sidste af Stykket, idet han gaar ud fra, at det er overflødig, — ja det ærede Medlem fra Rjøge udtalte jo i Dag, at det egentlig er meningsløst. Jeg tror ikke, at det er den rigtige Opfattelse; jeg tror, at Stykket er meget vel begrundet, men jeg ser ikke bedre, end at den Tanke, man har villet give Udtryk i det, har faaet et meget uheldigt Udtryk. Naar man nemlig gennemlæser Motiverne til Lovforslaget, vil man finde, at det, som § 10 egentlig har sigtet til, er et ganske særligt Forhold, men som dog jævnlig kan indtræde, nemlig at Førgørelsen nok vil, men paa Grund af tilfældige Forhold ikke er i Stand til at yde den Hjælp, han skulde, til de Personer, som han skal forføre. Det offentlige maa da træde til, og strengt taget er det altsaa Fattighjælp, der ydes, og Førgørelsen skulde da behandles som den, der har modtaget Fattighjælpen. Det er, saa vidt jeg forstaaer § 10, Paragraffens Hensigt at faa fast, at naar Førgørelsen tilbagebetaler den af det offentlige modtagne Hjælp, annulleres derved det Faktum, at han for en Person, han skulde forføre, har modtaget Fattighjælp, og han betragtes da som den, der ingen Sænde har modtaget sig Hjælp. Det kan jo have en ikke saa ringe praktisk Betydning, thi saa vil blandt andet en saadan Hjælp af det offentlige ikke kunne føre til, at Førgørelsesrettens Erhvervelse afbrydes. Vædringsforslaget til § 12 af det af mig oftnævnte Medlem gaar ud paa, at Underholdsbidraget til paarørende eller andre ikke skal kunne gøres gældende af de paagældende selv, men kun af det Fattigvæsen, som har maattet understøtte dem. Det vil altsaa sige, at naar en Mand f. Eks. udlader at opfylde den Pligt til at sørge for sin Hustru, som han har, kan hun, naar hun tyr til Slægt og Venner, som ville yde

hende midlertidig Hjælp, ikke i denne Stilling gøre noget Krav paa Hjælp af Manden, hun skal absolut ty til Fattigvæsenet for at kunne faa af Manden, hvad han bør yde hende. Det forekommer mig at være alt andet end human, at man saaledes vil tvinge Børn og Hustru, der ikke faa, hvad de bør have af deres Førgørelse, skønt de have Slægtninge og Venner, som ville yde dem midlertidig Hjælp, til at ty til Fattigvæsenet og blande dette ind, og derved give hele Forholdet en ganske anden Karakter, end det nødvendigvis behøver at have. Det forekommer mig langt humanere at blive staaende ved, at man kan gøre den Ret, man har overfor Førgørelsen, gældende imod denne, uden at Fattigvæsenet nødvendigvis skal indblandes. Jeg vil altsaa ogsaa fraraade det sidste Vædringsforslag under Nr. 4. Naar der i dette endvidere tilføjes, at Bidragene skulde kunne indrives ved Udpantning efter Reglerne i Lov af 29de Marts 1873, dog med den i Lov om Konkurs m. m. § 161 første Stykke indeholdte Begrænsning, vil det sige, at for Fremtiden skulle f. Eks. uægte Børns Mødre ikke have Ret til at lægge Beslag paa Børneskoleens Løn, hvis han er en tjekende Person, og Lønnen ikke fuldt er fortjent. Det vil jo i mangfoldige Tilfælde være en meget haard Situation for en Børnemoder, idet hun, naar Børneskolen ellers intet har, som hun kan lægge Beslag paa, andet end den Løn, han delvis har fortjent, derved bliver berøvet den Udgang, hun hidtil har haft til dog at faa noget, og hendes Stilling bliver da i mange Tilfælde den, at hun slet intet kan faa. Jeg vil altsaa tillade mig at fraraade alle de af det ærede Medlem fra Næstved stillede Vædringsforslag.

Jeg vil, inden jeg slutter, gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Rjøge, der bl. a. omtalte sin Stilling til Forslaget om Estergivelse af modtagen Fattighjælp. Jeg er ikke ganske enig med ham med Hensyn til det omhandlede Vædringsforslag, jeg kan slutte mig til Tallet, han var mest fremt for at følge Mindretallet. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa. Men det ærede Medlem kom med nogle Bemærkninger, som ikke vare mig ganske klare, men som, saavidt jeg forstod ham, havde en Adresse, der laa udenfor det foreliggende Afsnit og vistnok sigtede til § 64. Det ærede Medlem udtalte, at det var grundlovmæssigt at tvinge Sogneraadene til at estergive modtagen Fattighjælp. Det kunde gaa an; men der gaves ingen anden Maade, hvorpaa man udenfor det Tilfælde, at der